

Hồi 14

Trượng Nghĩa Cứu Người

Tô mắng giọng cô thật lớn, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng nghe thấy gì, ngay cả một tiếng cũng không.

Lão Thực hòa thượng chùi mồ hôi thở ra, y cười khổ nói:

- Đây đúng là trời sinh có vật này trị vật kia.

Bỗng nghe bình lên một tiếng, một cơn sóng đánh mạnh vào chiếc thuyền nhỏ, trên trời mây đen đã che kín mịt.

Có phải gió bão sắp ủa lại ?

Mặt biển càng u ám, chiếc thuyền nhỏ càng chao qua chao lại mãnh liệt, không còn sao đêm, phương hướng do đó cũng tìm không ra.

Lão Thực hòa thượng dùng hai bàn tay giữ chặt vào mạn thuyền, gương mặt y đã trắng nhợt, y không ngớt lẩm bẩm trong miệng:

- Làm sao bây giờ, hòa thượng thấy bồn tắc đã sợ rồi, ngay cả tắc còn không dám.

Tiểu Ngọc bật cười nói:

- Thì ra ...

Cô nói chưa xong câu, đã có một cơn sóng lớn đánh mạnh vào người cô, người cô lập tức đổ ầm xuống.

Lục Tiểu Phụng lập tức chồm lại giữ tay lái, dù chằng có cầm vững đến đâu, không nhận ra được phương hướng thì có ích gì ?

Lão Thực hòa thượng thở ra, y cười khổ nói:

- Hiện tại hòa thượng cũng đã hiểu ra rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu ra chuyện gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiểu ra tại sao Cung Cửu đáp ứng người mau mắn quá vậy.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Gã tiểu tử đó nhất định đã tính đúng trên biển sẽ có bão, y biết chúng ta qua không nổi trận này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đừng quên em gái của y hiện tại cũng đang ở trong một chiếc thuyền nhỏ, cũng chẳng lớn hơn của chúng ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đừng quên cô ta là con hồ ly tinh, còn chúng ta chỉ là một lũ vịt cạn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, bất giác cũng thở ra nói:

- Nếu có lão hồ ly ở đây, mọi chuyện đều xong.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Lão hồ ly là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta cũng chẳng phải là thứ gì hay ho, chẳng qua trên đời này nếu có ba trăm cách có thể lật thuyền, lão ta biết ít nhất là hai trăm chín mươi chín.

Bỗng nghe có tiếng người nói:

- Ba trăm cách ta cũng biết.

Ván thuyền bỗng có một chỗ lồi lên, một người từ dưới chui ra, đầu tóc trắng phau, cặp mắt xanh lè như mặt biển.

- Lão hồ ly ?

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Sao ông còn chưa chết ?

Lão hồ ly chớp mắt, nói:

- Ông có bao giờ thấy cá bị chết đuối bao giờ chưa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chưa.

Cá có thể chết dưới nước, nhưng chắc chắn không chết đuối nổi.

Lão hồ ly cười nói:

- Trên đất liền tôi là lão hồ ly, xuống dưới nước, tôi là con cá.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Con cá loại gì ?

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Dĩ nhiên là lão giáp ngư ?

Cuồng phong đã qua.

Thuyền có nhỏ tới bao nhiêu, sóng gió có lớn tới bao nhiêu, chỉ cần có tay hảo thủ vững tay lái, nhất định sẽ có cách vượt qua nguy hiểm.

Bàn tay của lão hồ ly vững như bàn thạch.

- Bao lâu nay, ông đã núp đi đâu vậy ?
- Dĩ nhiên là ở trong nước.

Lão hồ ly đáp.

Nếu một người có thể núp được dưới nước, nơi đó quả thật là chỗ quá an toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ăn gì sống ?
- Cá lớn ăn cá bé, cá già ăn cá lớn.

Dinh dưỡng bằng cá sống, còn bổ hơn cả cá chiên, cá hấp nhiều.

Vì vậy bàn tay của lão còn vững lắm, thể lực cũng không mất đi chút nào.

- Sao ông lại lên được chiếc thuyền nhỏ này ?
- Tôi thấy chiếc thuyền này đang chuẩn bị nước nôi, hình như sắp khởi hành.

Lão ta cười càng đắc ý:

- Tôi cũng biết, không đến lúc nguy hiểm, chẳng ai buồn động đến thuyền nhỏ cấp cứu.

Tiểu Ngọc đang nghe nãy giờ, nhin không nổi thở ra một tiếng, nói:

- Thì ra người này quả thật là một con hồ ly.

Lão Thực hòa thượng cũng nhin không nổi thở ra nói:

- Sẽ có ngày cô cũng biến thành ra hồ ly tinh thôi.

Tiểu Ngọc nhìn y, bỗng mở miệng hỏi:

- Ông không bao giờ tắm thật sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ai nói vậy ?

Tiểu Ngọc nói:

- Lúc nãy chính miệng ông nói chứ ai, gặp nước là sợ, làm sao mà chịu tắm

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi sạch sẽ lắm.

o0o

Ánh tịch dương đã chìm xuống.

Ánh mắt của lão hồ ly cũng biến theo ánh tịch dương, vừa đa dạng vừa đa thái.

- Chúng ta đi đâu bây giờ ?

- Lão hồ ly dĩ nhiên muốn về lại ổ hồ ly.

Lão ta cười rất khoan khoái, bởi vì lão ta biết, tay lái đang nằm trong tay mình, người khác không muốn cũng không xong.

- Ổ hồ ly là một nơi như thế nào ?

- Là một nơi lại một lần, nhất định sẽ muốn trở lại lần nữa.

- Anh đã lại đó ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, ánh mắt của chàng sáng rực lên.

Gian phòng mù mịt những khói, u ám, những người trực tính thô lỗ, những ly rượu cay xè muốn chảy cả nước mắt ra, những phòng tắm làm bằng gỗ không biết có bao nhiêu lỗ hổng ...

Lão hồ ly tí mắt lại, nhìn chàng nói:

- Trong bụng ông có phải cũng giống tôi, muốn về lại ?

Lục Tiểu Phụng không thể không thừa nhận:

- Chút chút.

Lão hồ ly hỏi:

- Chút chút hay là muốn chết luôn ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, nói:

- Muốn chết luôn.

Lão hồ ly bật cười, tùy tiện thò ngón tay ra chỉ nói:

- Ông xem đó là gì ?

Lục Tiểu Phụng quay đầu lại, lập tức thấy đất liền.

Đất liền mênh mông mà khả ái, bọn họ rốt cuộc đã trở về đất liền.

Dĩ nhiên bọn họ nhất định về lại được, bởi vì bọn họ có dũng khí và có lòng tin.

Lão hồ ly phấn khởi như một đứa bé.

Bờ biển này, dãy cát này, thậm chí ngay cả một tảng đá, đều là những thứ quen thuộc của lão.

Lão đi bất kỳ nơi nào, chỉ cần nhắm mắt lại, là có thể thấy được chúng.

Lão nhắm mắt lại.

Có điều lão vừa lên bờ đã ngăn người ra, bờ biển, bãi cát, nham thạch, tất cả đều không biến đổi, nhưng ổ hồ ly đã biến đổi.

Gian nhà cũ kỹ thấp lè tè đã biến ra mới tinh, song cửa dán đầy giấy mới trắng phau như tuyết, không còn có tiếng cười thô lỗ hào sảng từ bên trong vọng ra, cái ổ hồ ly của lão đã biến thành như mộ phần.

Lục Tiểu Phụng cũng bất ngờ quá, chàng nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Ông có đi lộn chỗ không đấy ?

Thật ra dĩ nhiên là chàng biết lão hồ ly không thể nào đi trật chỗ, trên đời này làm gì có hồ ly tìm không ra chỗ mình ở.

Nhưng trên đời này nhất định không thể có chuyện gì không biến đổi, ổ hồ ly cũng vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Trước khi ông đi, ông giao ổ hồ ly lại cho ai ?

Tiểu Ngọc giành nói:

- Lão hồ ly ra khỏi ổ, dĩ nhiên là giao cho hồ ly cái.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tôi hiểu rồi.

Lão hồ ly hỏi:

- Ông hiểu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con hồ ly cái của ông nhất định cũng là hồ ly tinh, hồ ly tinh làm quả phụ không lâu được, bà ta ngỡ ông đã chôn thân dưới biển cả, cái ổ hồ ly của ông không chừng đã đổi chủ mới rồi.

Lão hồ ly cười nhạt nói:

- Còn ai dám đụng tới con hồ ly tinh đó, tôi cũng bội phục hấn lẫm.

Bọn họ đang đứng sau một tảng đá lớn, tấu xảo nhìn thẳng lại chỗ cánh cửa mới sơn của ổ hồ ly.

Cửa bỗng mở, một người đang đi thong dong ra, mũi khoằm trán cao, ánh mắt như chim ưng.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, nói:

- Người khác không chừng không dám, nhưng người này chắc dám.

Lão hồ ly hỏi:

- Ông nhận ra hấn ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng biết những chuyện y không dám làm cũng ít lắm.

Lão hồ ly hỏi:

- Hấn là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ứng Nhân Lão Thất, tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lão hồ ly biến hấn sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y tranh giành hang hóc gì của ai, tôi không kỳ lạ, nhưng tôi chỉ lấy làm lạ sao y lại đến chỗ này.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Sao ông không lại hỏi thử y xem ?

Lão hồ ly nói:

- Nơi đây là địa bàn của ta, ta lại hỏi hấn.

Lão nói đi là đi, lão vừa bước ra khỏi tảng đá, cặp mắt loang loáng của Ứng Nhân Lão Thất đã dính vào người lão.

Lão hồ ly cũng đang tí mắt lại nhìn y.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng nói:

- Ê, người lạ đây.

Lão hồ ly nói:

- Ta đang tính lại đó.

Ứng Nhân Lão Thất chỉ vào chiếc thuyền nhỏ hỏi lão:

- Chiếc thuyền này của người ?

Lão hồ ly nói:

- Vốn không phải, nhưng bây giờ thì phải rồi.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Lúc này trên thuyền có phải có bốn năm người gì đó phải không ?

Lão hồ ly nói:

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Những người kia đâu ?

Lão hồ ly tí mắt nhìn y, hỏi:

- Người là người trong phủ vệ ?

Ứng Nhân Lão Thất lắc lắc đầu.

Lão hồ ly nói:

- Người có biết nơi đây vốn do ai cai quản không ?

Ứng Nhân Lão Thất lại lắc lắc đầu, y hỏi:

- Ai ?

Lão hồ ly chỉ vào mũi mình nói:

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Người là lão hồ ly ?

Lão hồ ly cười cười, nói:

- Do đó người hỏi, phải là ta, không phải người.

Lão nói hỏi là hỏi ngay:

- Người là ai ? Lại đây làm gì ? Tất cả có bao nhiêu người ? Còn những người khác ở đâu rồi ?

Ứng Nhân Lão Thất lạnh lùng nói:

- Sao người không quay đầu lại nhìn thử ?

Lão hồ ly quay đầu lại, lập tức phát hiện ra đã có hai gã mặc kinh trang áo đen đến không một tiếng động sau lưng mình.

Lão còn chưa kịp xoay hết người, hai gã đó đã xuất thủ như điện, xách người lão lên, Ứng Nhân Lão Thất cười nhạt hỏi:

- Hiện tại ai là người nên hỏi đây ?

Lão hồ ly cười khở nói:

- Người.

Ứng Nhân Lão Thất cười nhạt quay người lại, bước vào nhà nói:

- Đem hấn vào đây.

Bình lên một tiếng, cửa đã đóng lại.

Hai gã mặc áo đen đã kéo lão hồ ly vào, sau góc tường trên ngói có bóng người thoáng qua, ít nhất có bảy tám người mặc áo đen tương tự đang mai phục ở bốn bên ổ hồ ly.

Xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại, còn có hơn hai chục gã kỵ sĩ đang qua lại tuần tra, tất cả đều mặc đồ võ quan hàng thất phẩm.

Lục Tiểu Phụng chau mày, lẩm bẩm:

- Lão Thất biến thành ra oai phong lẫm lẫm hỏi nào thế ?

Hai gã lúc này chụp lão hồ ly, thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, xuất thủ vừa nhanh vừa ổn.

Mai phục phía sau mái ngói góc tường, vũ công chắc cũng không thua gì hai người đó, toàn bộ có thể coi là hạng hảo thủ nhất lưu.

Người có thể dùng được bao nhiêu đó cao thủ làm cảnh vệ cho mình, cũng không có mấy ai, Ứng Nhân Lão Thất vốn không phải là hạng người có hạng như thế.

Những người kỳ sĩ đang tuần tra xa xa, bỗng có một người thúc ngựa chạy lại, phía sau góc tường cũng có một người mặc áo đen xông ra chân.

Kỳ sĩ lập tức nhảy xuống ngựa, khom lưng làm lễ.

Tuy y mặc trên người phục sắc thất phẩm, gập gã áo đen lại lộ vẻ rất cung kính, làm như đang gặp thượng ty.

Tiểu Ngọc nói:

- Xem ra không những khí phái của y lớn, thuộc hạ của y khí phái cũng không nhỏ.

Sa Mạn nói:

- Những người mặc áo đen nhất định không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao em biết được ?

Sa Mạn nói:

- Em nghe nói Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, tuy không phải là ổ đạo tặc gì, nhưng cũng không phải là chỗ tốt lành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ em cho những tên mặc áo đen đó đều là người tốt ?

Thật ra chàng cũng nghĩ thâm trong bụng, những người này chắc chắn không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Thập Nhị Liên Hoàn Ổ trước giờ không qua lại với quan phủ.

Có điều hiện giờ tâm tình chàng không được ổn định lắm, muốn tìm một người đấu võ mồm một tí.

Phương pháp này thông thường rất hữu hiệu trong việc ổn định tâm tình của chàng.

Nhưng Sa Mạn làm lơ.

Lục Tiểu Phụng bóp vào mũi nàng một cái nói:

- Em biến thành câm bao giờ thế ?

Sa Mạn làm bộ vênh mặt lên nói:

- Anh muốn em nói gì ?

Lục Tiểu Phụng lại bóp mũi nàng nói:

- Anh biết em nhất định đã nhận ra bọn họ là hạng người nào.

Sa Mạn nói:

- Bọn họ dĩ nhiên không phải là người tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không phải người tốt ?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì anh nói vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh nói gì em cũng nghe ?

Sa Mạn nói:

- Em không nghe anh nói, còn nghe ai nói ?

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng bỗng ôm lấy eo lưng nàng, hôn lên môi nàng một cái, Sa Mạn muốn vênh mặt lên cũng không xong.

Cả người nàng đã mềm ra trong lòng chàng.

Tiểu Ngọc thở ra nói:

- Các người giúp giùm một tí được không, có muốn thân mật với nhau, ít ra cũng chọn lúc, chọn chỗ chút xíu.

Sa Mạn nói:

- Nếu em nhìn khó chịu, chị để cho y cũng lại hôn em một cái.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chỉ tiếc là cái miệng của tôi bây giờ còn chưa rảnh rồi.

Cái miệng của chàng quả thật rất bận rộn, hai người bên kia, cái miệng cũng không ngồi không.

Gã võ quan mặc áo phục sắc thất phẩm, toàn thân áo giáp bóng loáng, đang đứng khom lưng ở đó, đang nói chuyện, giọng nói rất nhỏ, gương mặt lộ vẻ nghiêm trang kính cẩn, hình như đang báo cáo chuyện quân tình gì đó rất bí mật.

Gã áo đen thì ra chiều nghe mệt không muốn nghe thêm, y đang xoa tay muốn gã kia đi.

Sa Mạn hạ giọng nói:

- Người này chắc là đệ tử của Thiên Long Nam Tông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Em nhìn ra sao ?

Sa Mạn nói:

- Kinh công thân pháp của Thiên Long Nam Tông rất đặc biệt, lúc này hai người đối phó lão hồ ly, sử dụng cầm nã thủ cũng là thủ pháp độc môn của Thiên Long Nam Tông, vì vậy em mới dám chắc y không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lần này Lục Tiểu Phụng không mở miệng, nhưng Tiểu Ngọc đang hỏi:

- Tại sao ?

Sa Mạn nói:

- Đại sư huynh của Thiên Long Nam Tông là người "thiên các", vì vậy y bèn tịnh thân vô cung làm luôn thái giám mấy năm gần đây nghe nói rất có quyền hành, y đem bọn sư huynh đệ đều tiến dẫn hết vào trong cung, vì vậy môn hạ Thiên Long Nam Tông, mười người đã hết chín người là thị vệ.

Tiểu Ngọc nói:

- Vì vậy bọn võ quan gặp họ đều phải cúi đầu ?

Sa Mạn nói:

- Dù có quan hàm lớn hơn chút nữa, gặp họ cũng phải cúi đầu.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nhưng sao thị vệ trong cung lại đến đây làm gì ? Tại sao lại theo Ứng Nhãn Lão Thất ?

Sa Mạn cố ý chọc cô:

- Sao em không hỏi y thử xem ?

Tiểu Ngọc chớp mắt nói:

- Nếu Mạn cô nương nói em hỏi thật, em sẽ hỏi.

Cô không hỏi.

Bởi vì gã võ quan đang đứng cúi đầu này giờ, đầu bỗng ngẩng lên, gã áo đen đang nghênh ngang này giờ bỗng ngã xuống.

Lục Tiểu Phụng hình như thấy trong tay của gã võ quan có ánh đao thoáng qua đâm vào trong bụng gã áo đen.

Gã áo đen lập tức rũ người ra, gã võ quan đỡ lấy người y đặt xuống, bước lại hướng lão hồ ly, gương mặt đang cười toe toét, miệng còn đang nói chuyện, rất tiếc gã áo đen chẳng còn nghe được gì nữa.

Từ góc độ chỗ Lục Tiểu Phụng đang đứng nhìn qua, có thể thấy được dưới sườn của y có máu ướt đầm đỏ ra cả áo.

Chỗ đó chính là nơi yếu hại trên người, nhát dao đó xuất thủ thật hiểm độc và chính xác.

Một gã võ quan thất phẩm quan hàm nhỏ xíu như vậy làm sao biết sử đao nhanh quá chừng ? Tại sao y lại muốn ám sát thị vệ trong cung ?

Ổ hồ ly rốt cuộc hạng người nào đang ở trong đó, có bí mật gì trong đó ?

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã buông Sa Mạn ra.

Tiểu Ngọc cũng không còn nhìn bọn họ.

Hiện giờ những chuyện đang xảy ra trước mắt bọn họ không những khẩn trương thích kích, mà còn thật thần bí, bọn họ đã bị thu hút hoàn toàn.

Hiện tại, gã võ quan cơ hồ đã gần tới cửa sau của ổ hồ ly, những người kỵ sĩ khác cũng đã bắt đầu rón rén thúc ngựa đi gần lại.

Sau góc nhà lại có người áo đen bước ra, gã võ quan đang gọi y, không biết đang nói gì.

Gã áo đen lập tức xông lại như mũi tên, lưỡi đao trong tay của gã võ quan lại lóe lên, lại đâm vào lưng của gã áo đen.

Nhát đao ấy đâm ra càng nhanh càng chính xác. Gã áo đen chẳng kịp hừ lên một tiếng đã ngã gục xuống. Xem ra gã võ quan thất phẩm này không những là tay cao thủ, kinh nghiệm giết người cũng cực kỳ phong phú.

Nhưng nơi đây đã tới chỗ cấm khu, bốn bề những chỗ mai phục đã bị kinh động lên.

Hơn mười người áo đen mặc đồ hoàn toàn giống nhau đều đã xuất hiện, rút binh khí ra.

Những kỵ sĩ đằng xa cũng thúc ngựa vung roi xông lại, một hàng người phía trước, đều cầm trường thương đại kích, kỹ thuật rất tinh thuần, hiển nhiên đều là kẻ đã quen đánh trận chiến trường.

Những người phía sau thì sử dụng binh khí thường dùng trong giang hồ, có người còn lấy bọc ám khí ra.

Gã võ quan đã ném thi thể của người mặc áo đen ra ngoài, gằn giọng nói:

- Chúng ta phụng mệnh vương gia lại bắt người, người nào dám phản kháng, giết chết không tha.

Những người mặc áo đen cũng có người gằn giọng nói:

- Chúng ta mới là thị vệ trong vương phủ, các người là thứ gì ?

Y mới nói được hai câu, chiến mã đã xông lại, hàng đầu kỵ sĩ đã vung trường thương đại kích, thanh thế thật là kinh người, hàng phía sau những tay kỵ sĩ bỗng bay người lên tìm cách xông vào trong ổ hồ ly, người nào người nấy khinh công không tệ tí nào, ám khí phóng ra lại càng hiểm độc.

Thiên Long Nam Tông cũng lấy khinh công và ám khí nổi danh, hai bên đối chọi nhau, xuất thủ không dung tình tí nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn ngó cả người ra, thật tình chàng không hiểu chuyện này ra làm sao cả.

Nhưng chàng cũng nhìn được ra một chuyện, đệ tử môn hạ của Thiên Long Nam Tông, võ công cũng không phải cao minh như giang hồ đồn đãi, những kỵ sĩ mặc áo võ quan thất phẩm thì toàn là những tay cao thủ nhất lưu.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ, những người mặc áo đen đã ngã xuống hết năm sáu người, song cửa ổ hồ ly đã bị đụng vỡ đi ba bốn lỗ hổng, sáu bảy người đã xông vào bên trong.

Gã võ quan lúc này giết hai người áo đen trong khoảnh khắc, bây giờ lại giết thêm hai người nữa.

Người xông vào đầu tiên chính là y.

Nhìn gã đó giết người, Lục Tiểu Phụng nghĩ đến tên đầu bếp trong nhà mình.

Lúc chàng còn nhỏ hay chạy xuống nhà bếp, nhìn gã đầu bếp cắt dưa gang, thái rau cải.

Người này giết người giống như gã đầu bếp cắt dưa thái rau vậy.

Thanh đao của y không trật bao giờ.

Trong nhà rốt cuộc đang có ai ?

Ít nhất là có lão hồ ly và Ứng Nhãn Lão Thất, Lục Tiểu Phụng không thể không thừa nhận bọn họ đều là bạn bè của chàng.

Bạn bè, hai chữ thật khả ái, một người có thể nào không có bạn bè được không ?

Không thể.

Một người có thể nào nhìn bạn bè la lên thê thảm mà giả trang không nghe được không ?

Không thể.

Ít ra Lục Tiểu Phụng không thể.

Chàng đã nghe có tiếng hô thảm thiết của lão hồ ly.

Đấy là tiếng kêu thật kỳ dị, như một cô gái đang bị cưỡng gian hét lớn lên.

Một cô gái rất nhỏ tuổi.

Lục Tiểu Phụng rất muốn làm bộ không nghe, nhưng chàng không thể làm được.

Sa Mạn nhìn chàng, nàng bỗng hỏi:

- Lão hồ ly có phải là bạn của anh không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải.

Sa Mạn hỏi:

- Anh có tính lại cứu lão ta không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Chàng thật không muốn đi, bởi vì thật tình chàng không chắc có thể đối phó nổi cái gã vũ quan giả hiệu đó.

Nhưng người của chàng đã xông ra ngoài.

Nếu trong lòng mình có điều gì thống khổ, uống rượu say có quên đi được không ?

Không được ?

Tại sao ?

Bởi vì mình tỉnh lại sau đó lại càng thống khổ hơn.

Vì vậy uống say cũng chẳng ích lợi gì.

Nhất định không có ích gì.

Vậy thì tại sao mình lại muốn uống cho say ?

Không biết.

Một người tại sao thường thường phải đi làm những chuyện mình không muốn đi làm ?

Không biết.

Trong phòng tình cảnh thật thê thảm, những người mặc áo đen vốn đang cao ngạo ngênh ngang, bây giờ đa số đã nằm lăn ra đó, có người ngã gục trong vũng máu của mình, có người nằm sóng soài qua cửa sổ như con cá chết, lưỡi đao của những gã võ quan đâm đầy những máu.

Hai cây đao đâm máu đang kê vào cổ lão hồ ly, ngoài ra còn có bốn cây dè vào cổ họng Ứng Lão Thất, bọn họ vừa thấy Lục Tiểu Phụng xông vào, làm như vừa thấy cứu tinh từ trên trời rớt xuống không bằng. Bọn võ quan thì nhìn chàng xông vào, như đang nhìn một con chim khờ dại lọt vào võng lưới.

Chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết chính mình rốt cuộc là cái thứ gì.

Lục Tiểu Phụng chính là Lục Tiểu Phụng, một con người không biết tính toán, quá tốt, cũng không thể là người quá xấu, có lúc rất thông minh, có lúc lại rất ngốc, có lúc rất bốc đồng, có lúc lại trầm tĩnh.

Vừa vào trong phòng, chàng đã biến ra trầm tĩnh, bởi vì chàng rốt cuộc vào đây để cứu người, chẳng phải là để nạp mạng.

Lục Tiểu Phụng giữ lại cho mình một con đường, nếu chàng cứu người khác không được, thì cũng phải cứu được mình.

Bọn võ quan đang lạnh lùng nhìn chàng.

Chàng đang cười, vòng tay chào hỏi rất vui vẻ:

- Các vị lao sư động chúng, từ xa lại đây, chắc là chỉ vì muốn bắt có hai người này thôi ?

Chẳng có ai trả lời, chẳng có ai phản ứng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ phạm tội gì ?

Vẫn còn chưa có người trả lời, chưa có người phản ứng.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy tỳ vị của mình đang co lại, làm như hôm qua uống rượu say hôm nay lại bị người đá vào trong bụng một cái.

Những người đang nằm trong vũng máu bỗng đều đứng dậy cả, cá chết nằm xoải người bên cửa sổ cũng đã biến thành cá sống nhảy tung tăng lại.

Thanh đao đang kê cổ Ứng Nhân Lão Thất và Lão hồ ly đã dè vào cổ họng và ngực của chàng.

Chàng bỗng phát giác ra mình đã lọt vào một mảnh lưới, một mảnh lưới do bốn mươi chín người, ba mươi bảy thanh đao dệt thành.

Lục Tiểu Phụng đã biến thành một con cá, một con cá trong lưới.

Cá lọt vào lưới, sẽ vùng vẫy, sẽ tìm cách xông ra khỏi lưới.

Lục Tiểu Phụng không phải cá.

Do đó chàng không động dậy tí nào.

Chỉ cần động đậy một tí, bảy thanh đao đang kề vào cổ họng và ngực chàng sẽ lấy mạng chàng ngay lập tức.

Làm sao chàng còn động đậy được ?

Chàng bỗng biến thành rất trầm tĩnh, trầm tĩnh đứng đó, như một hòn núi nhỏ đang đứng sừng sững.

Lục Tiểu Phụng mà gặp phải nguy hiểm, chàng có thể trầm tĩnh lại, nhưng có một người không làm được.

Ai ?

Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng đã xông vào đó lâu rồi, sao chàng còn chưa ra ?

Sa Mạn thấy vũ công bọn áo đen và thị vệ trong cung, nàng tin là, Lục Tiểu Phụng nhất định thắng bọn họ.

Nhưng Lục Tiểu Phụng còn chưa bước ra.

Nhất định chàng đã gặp phải chuyện gì ?

"Chuyện gì" rất có nhiều cách giải thích.

Đối với Sa Mạn một người đang yêu, "chuyện đó" chỉ có một cách giải thích, đó chính là nguy cơ.

Vì vậy mà nàng không thể trầm tĩnh được.

Nàng đứng dậy đang muốn xông vào.

Nhưng có một người không muốn nàng xông vào.

Ai ?

Lão Thực hòa thượng.

Do đó Lão Thực hòa thượng kéo tay áo nàng lại.

Do đó Lão Thực hòa thượng chỉ còn nước đứng chặn trước mặt nàng.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ông chặn tôi lại ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải tôi chặn cô lại.

Sa Mạn chỉ vào Lão Thực hòa thượng nói:

- Không lẽ người đứng trước mặt tôi đây không phải là ông ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đấy chỉ là thân thể của tôi.

Sa Mạn hỏi:

- Ý của ông là, có người muốn ông chặn tôi lại.

Lão Thực hòa thượng gật đầu.

Sa Mạn hỏi:

- Ai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn nói:

- Tôi không hiểu, y nhờ ông chặn tôi lại hồi nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Y không nhờ tôi chặn cô lại.

Sa Mạn kinh ngạc nhìn Lão Thực hòa thượng.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi biết y nhất định hy vọng cô không vào đó.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì bọn họ ở trong đó, nhất định đang nói một chuyện bí mật gì đó.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ông biết ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi biết.

Sa Mạn hỏi:

- Lỡ ...

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô yên tâm, tôi bảo đảm với cô, Lục Tiểu Phụng không bị nguy hiểm gì cả.

Lục Tiểu Phụng không bị nguy hiểm gì cả thật sao ?

Không lẽ bẫy thanh đao đang kề cổ và ngực chàng đều không phải là đao thật ?

Đao dĩ nhiên là đao thật, chẳng qua kề vào cổ và ngực của Lục Tiểu Phụng không được bao lâu, đã toàn bộ thu lại.

Ứng Nhãn Lão Thất bỗng cười lớn nói:

- Lục Tiểu Phụng quả thật là Lục Tiểu Phụng, gặp nguy hiểm, vẫn còn rất trấn tĩnh.

Lão hồ ly cũng đang cười nói:

- Lục Tiểu Phụng trong nước cũng trấn tĩnh, trên đất liền cũng trấn tĩnh, thật là bội phục, bội phục.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hai vị giỡn chơi thật quá lố lảm, nếu tôi không trấn tĩnh, không phải đã bị táng mạng dưới lưỡi đao của các vị sao ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Không làm như vậy, bọn họ sẽ không chịu tin vào công phu độc đáo của Lục Tiểu Phụng, chuyện bất đắc dĩ, xin ông tha lỗi giùm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao muốn bọn họ tin vào công phu của tôi ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Bởi vì tôi muốn nhờ ông giúp giùm tôi một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Giúp giùm cũng phải làm như thế này sao ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Chuyện này không những ly kỳ, không những thần bí, còn đầy nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Chuyện này liên hệ đến vàng bạc bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn gì nữa ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Còn liên hệ tới một trăm lẻ ba tay vũ lâm hảo thủ tinh minh cán luyện, chỉ trong một đêm đã bị mất biệt tung tích.

Lục Tiểu Phụng đã mở tròn mắt ra, bởi vì bao nhiêu đó tài sản khổng lồ, bao nhiêu đó tay hảo thủ vũ lâm, trong một đêm bỗng biến mất, chuyện này nhất định rất thần bí rất nguy hiểm, và cũng nhất định rất thích thú.

Thần bí, nguy hiểm, thích thú, ba thứ đó chỉ cần một thứ Lục Tiểu Phụng đã bị hấp dẫn, huống gì cả ba thứ đều có ?

Do đó Lục Tiểu Phụng yên lặng lắng nghe Ứng Nhân Lão Thất báo cáo cả câu chuyện từ đầu cho đến đuôi.

Nói đến khúc cuối, Ứng Nhân Lão Thất còn chêm thêm một câu:

- Chuyện này không những liên hệ đến mười ba nhà tiêu cuộc lớn nhất Trung Nguyên tồn tại vinh nhục, mà trong giang hồ bảy mươi tám vị danh tiếng giang hồ sắp bị thân bại danh liệt, nhà tan cửa nát.

Lục Tiểu Phụng nghe xong chuyện, chàng không nói gì cả. Những người chung quanh cũng không phát ra tiếng động gì, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không.

Bởi vì họ sợ chỉ một tiếng động nhỏ sẽ ảnh hưởng đến sự suy nghĩ của Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy bọn họ đang ngưng thở, nhìn cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng nhìn Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Ba nhóm người đi tra phỏng không có kết quả gì sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Không, không có kết quả gì cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một điểm khả nghi cũng không tra ra gì cả sao ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Có một chỗ khả nghi, chính là buổi sáng đó, có một số thợ mộc đi qua đem theo nhiều xe chứa đầy gỗ, nghe nói muốn làm tượng Phật và cá gỗ gì đó

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi rà tới:

- Làm tượng Phật và cá gỗ ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao các người không tiếp tục điều tra thêm ?

Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Đã điều tra, những người đó ngay tối đó đã bỏ đi, không những vậy, chúng tôi còn phát hiện ra, bọn họ đều là thợ mộc của Thái Bình vương phủ, không có chỗ nào khả nghi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng hình như đang châu vào một chỗ, đây là dáng điệu trầm tư nhất của chàng.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, nhìn những người mặc áo đen và những gã võ quan, chàng hỏi Ứng Nhãn Lão Thất:

- Những người này đều là kẻ phụ trách tra án ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Đúng vậy, nếu không tra ra được tin tức gì, chúng tôi chỉ còn có đường chết.

Lão hồ ly nói:

- Đường chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện này có liên hệ gì đến ông ?

Lão hồ ly nói:

- Đáng lý ra là không có tí gì cả, chỉ tiếc là ổ hồ ly của tôi có một người đến đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão hồ ly nói:

- Ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

Lão hồ ly nói:

- Bởi vì tôi không chết, do đó Ứng Nhãn Lão Thất mới nghĩ là ông cũng chưa chết, vì vậy chúng tôi mới ở đây chờ ông đã năm hôm rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các người đã đợi tới nơi rồi đó.

Đợi tới nơi rồi, nhưng có ích gì không ?

Mười lăm tháng sáu là hạn kỳ thế tử Thái Bình vương phủ đã hẹn, mà bây giờ đã là mười bốn tháng sáu.

Vì vậy mà mặt mày của Ứng Nhãn Lão Thất cũng không lấy gì làm dễ coi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế tử của Thái Bình vương phủ là một người lý luận được không ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Nhất định vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ông chuyển lời cho ông ta, có người đã thấy một trăm lẻ ba người đó, cũng có thấy những đồ châu bảo bị thất lạc.

Những người trong phòng đều nhìn vào Lục Tiểu Phụng.

Cặp mắt của Ứng Nhãn Lão Thất lại càng mở lớn ra.

- Thật không ?

Đây là tất cả mọi người đang mở miệng ra hỏi cùng một lúc, giọng nói đầy vẻ phẫn khởi và khẩn trương.

- Lục Tiểu Phụng rốt cuộc là Lục Tiểu Phụng ?

Đấy là lời tán thưởng của Ứng Nhãn Lão Thất.

Nhưng y không biết, lúc Lục Tiểu Phụng thấy qua hơn một trăm pho tượng Phật ấy, chàng đã gặp phải không biết bao nhiêu sóng gió mưa bão nguy hiểm cực kỳ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ táng mạng trên biển cả. Lục Tiểu Phụng cơ hồ táng mạng trong tay Ngư Nhục Thang. Lục Tiểu Phụng cơ hồ bị Hạ thượng thư giết chết.

Nhưng chàng đều biến nguy hiểm thành bình an, không những vậy còn thấy những con cá gỗ trong bí thất, châu bảo trong cá gỗ, còn có Đại Lực Thần Ứng Cát Thông "nằm trong" pho tượng Phật.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ tới lúc chàng bị mưa to gió lớn đánh xuống biển, có thấy một loại cá.

Cá gỗ.

Lúc đó chàng đang ngồi trên một pho tượng Phật.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nói với lão hồ ly:

- Đồ hàng là do lão vận tải đó.

Không phải chỉ có một mình lão hồ ly kinh ngạc mà thôi.

Còn có Ứng Nhãn Lão Thất và những người mặc áo đen, và những gã võ quan.

Bọn họ bỗng vây quanh lại lão hồ ly.

Lão hồ ly muốn cười khổ, nhưng ngay cả cười thậm còn cười không ra được nổi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng lão ta lại chẳng biết chuyện này ra làm sao cả.

Lão hồ ly thở phào ra một hơi dài.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Những thứ đồ đó bây giờ đang ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông tin nhiệm tôi không ?

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Chuyện này vừa xảy ra, tôi lập tức nghĩ ngay đến ông, chỉ có ông mới có thể phá được vụ án này, vì vậy tôi mới ngày đêm đi khắp nơi tìm ông, ông nghĩ là tôi có tin nhiệm ông không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt, vậy thì ông về nói lại với thế tử của Thái Bình vương phủ, xin ông ta gia hạn cho ông thêm mười lăm ngày. Trong mười lăm ngày, tôi nhất định sẽ đem đồ về cho ông.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tôi đi với ông được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì nơi đây quả thật nguy hiểm quá đỗi.

Lục Tiểu Phụng không thể để người khác đi làm chuyện nguy hiểm, chàng chỉ biết tự mình ráng hết sức đi giải quyết vấn đề, đấy vốn là tính khí của chàng.

Ứng Nhãn Lão Thất hiểu rõ tính khí của Lục Tiểu Phụng. Vì vậy y không kiên trì thêm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi cần một chiếc thuyền lớn, và lão hồ ly theo giúp.

Lão hồ ly bỗng cảm thấy rất khoan khoái.

Ngay cả Ứng Nhãn Lão Thất còn không được tham dự vào chuyện này, lão hồ ly lại được, không phải đó là một chuyện lạ thú trong đời người sao ?

- o O o -